

SÈRIE 3**Opció A**

1.

El mateix dia Clearc, després d'anar al pas del riu i allà examinar amb atenció l'àgora, torna a cavall a la seva tenda a través del campament de Menó.

2.

El text el conforma una única oració principal, el verb de la qual és ἀφιππεύει, del qual depenen dues construccions de participi apositiu amb valor temporal concordant amb el subjecte Κλέαρχος i coordinades entre elles per la conjunció καὶ. A part d'aquestes, a l'oració principal hi ha el circumstancial de temps τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, el circumstancial de direcció ἐπὶ τὴν σκηνὴν, que té com a complement del nom ἑαυτοῦ, i el circumstancial d'extensió διὰ στρατεύματος que és complementat pel genitiu τοῦ Μένωνος.

Quant a les construccions de participi, la primera està formada pel participi d'aorist ἐλθὼν del qual depèn el circumstancial de lloc ἐπὶ τὴν διάβασιν complementat pel genitiu τοῦ ποταμοῦ.

La del participi κατασκευάμενος comença amb el circumstancial de lloc ἐκεῖ i acaba amb el complement directe τὴν ἀγορὰν.

3.

πλήθει, γνώμη

4.

a) ταχύς

b) τὸ ἄλγος

c) ἡ γραφή

d) τὸ πρόσωπον

e) ὁ οἶκος

5.

a.2, b.4, c.3, d.3, e.1

Opció B

1.

El mateix dia Clearc, després d'anar al pas del riu i allà examinar amb atenció l'àgora, torna a cavall a la seva tenda a través del campament de Menó.

2.

El text el conforma una única oració principal, el verb de la qual és ἀφιππεύει, del qual depenen dues construccions de participi apositiu amb valor temporal concordant amb el subjecte Κλέαρχος i coordinades entre elles per la conjunció καὶ. A part d'aquestes, a l'oració principal hi ha el circumstancial de temps τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, el circumstancial de direcció ἐπὶ τὴν σκηνὴν, que té com a complement del nom ἑαυτοῦ, i el circumstancial d'extensió διὰ στρατεύματος que és complementat pel genitiu τοῦ Μένωνος.

Quant a les construccions de participi, la primera està formada pel participi d'aorist ἐλθὼν del qual depèn el circumstancial de lloc ἐπὶ τὴν διάβασιν complementat pel genitiu τοῦ ποταμοῦ.

La del participi κατασκευάμενος comença amb el circumstancial de lloc ἐκεῖ i acaba amb el complement directe τὴν ἀγορὰν.

3.

- a) λειπομένοις
- b) λείψας
- c) λείπομεν
- d) λείψεις
- e) ἔλιπες

4.

- a) flebitis, flebotomia
- b) pneumàtic, pneumonia
- c) leucocits, leucèmia
- d) política, policia
- e) xenofòbia, xenofília

5.

La descripció que fa Anacarsis del teatre s'ajusta força a com devien ser els espectacles dramàtics a la Grècia clàssica. El teatre té el seu origen en les festes en honor de Dionís, déu de la vinya i del vi, en què els fidels devien cantar i fins i tot representar algun episodi de la vida del déu, en processons o bé al voltant de l'altar que presidia l'escena. Probablement a l'altar s'hi sacrificava un boc, que en grec és diu *trágos*, mot del qual derivaria "tragèdia". Pel que fa a la comèdia, Aristòtil vincula el mot amb la paraula *kómos* que vol dir "comparsa" o "processó", de manera que originàriament hauria estat un ritual on es feien cants en processó.

En qualsevol cas, el naixement del teatre està íntimament relacionat amb la ciutat d'Atenes, on Pisístrat va instaurar el culte oficial de Dionís fent construir al peu de

l'acròpolis un espai circular per tal que el cor pogués dansar. Així, a les Grans Dionísies, les festes del mes de març en honor del déu, ja s'hi va incloure de manera permanent la representació dramàtica. Tanmateix, el moment en que arribà al seu màxim esplendor va ser el s.V aC en què els concursos teatrals esdevenen una institució absolutament democràtica, a la qual podien accedir tots els ciutadans i, fins i tot, els metecs.

Hi havia festivals de tragèdia i festivals de comèdia per separat. En tots dos espectacles era fonamental el paper del cor, que cantava i ballava per l'*orquestra*. Ara bé, hi havia diferències importants entre l'una i l'altra. A les representacions de tragèdies, els actors portaven les sabates altes i feixugues de què parla Anacarsis, anomenades "coturns", que tenien la funció d'eleva els personatges per sobre del cor, i anaven vestits amb gran pompa, d'acord amb la dignitat dels herois que representaven. A les comèdies, en canvi, els actors estaven al mateix nivell que el cor i el seu vestuari sovint comprenia elements obscens i grotescos, escaients a personatges de la ciutat que eren ridiculitzats i parodiats en escena. Tant en un espectacle com en l'altre, els actors portaven màscares, i així podien interpretar més d'un personatge i, també, probablement les màscares contribuïen a potenciar-los la veu. Les màscares de la tragèdia, però, eren greus i serioses, mentre que les de la comèdia eren grotesques com la resta del vestuari.

Els temes, evidentment, també eren diferents, ja que la tragèdia s'assortia dels mites tradicionals, mentre que la comèdia posava davant del públic personatges i fets de la vida de la ciutat.